

и да учи обичното си внуче. Въ малката килия при баба си Константинъ се чувствувалъ много добре. Той се научилъ отъ нея да пише и чете на гръцки и на български. За забелязване е, че баба Фота, като ходила въ Русия, научила се да чете и пише по руски езикъ. Отъ желание за доброто на внучето си тя го научила на руски и черковно-славянски. Баба Фота дала внука си въ мжжкия метохъ да изучи по-добре книжовния езикъ. Отъ Света гора имало единъ добъръ и ученъ монахъ, Софроний. Той научилъ Константина на много нѣща: въ църквата го водѣлъ, показвалъ му да чете и да пѣе при службата. Затова Константинъ се научилъ красиво да пише съ черковни букви. Когато взелъ да пише писмо до приятели и до сестритѣ си, той пишелъ на български съ черковни букви, но много добре начертани. Въ писмата си се подписвалъ: Константинъ Фотиновъ (на името на баба си).

Баба Фота решила да даде на внучето си по-горно образование отъ онова, което тя му дала въ своята килия. Затова го завела въ Пловдивъ и го записала ученикъ въ гръцката гимназия. Нѣколко години Фотиновъ (така вече ще го наричаме) следвалъ въ гръцката гимназия и показалъ голѣмъ успѣхъ по всички науки: география, история, гръцки езикъ, естествознание, смѣтане, рисуване, физика, химия и френски езикъ. Скоро се научилъ да съчинява разкази, стихове и писма. Отъ тия чести упражнения Фотиновъ се изтъщилъ като добъръ съчинителъ и нему било по-лесно да съчинява и пише писмата си на гръцки езикъ, отколкото на български.

Но Фотиновъ не се задоволилъ съ учението си въ Пловдивската гръцка гимназия. Научилъ отъ търговци, че въ Мала Азия имало на морския брѣгъ градъ Кидония, въ който имало много добре наредено гръцко училище. Въ него преподавали учени гръцки учители. Много българчета били заведени тамъ на учение. Тамъ се учили сливенскитѣ момци Иванъ Селимински, Добровски,